ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗΣ

(ΤΟΥ HENRY BORDEAUX)

Ὁ πατέρας μου εἶχε πεθάνει — θῦμα ἑνὸς δυστυχήματος. Εἶχα μείνει μόνος μὲ τὴ μητέρα μου καὶ τὴν ἀδελφή μου Ζοζέττα.

Στὸ χωριό μας ἦλθε κάποτε ἕνας Ἰταλὸς γιὰ νὰ διορθώσῃ τὸ κωδωνοστάσιο ὁ Μίλιο Μίσα. Εἴμεθα συνομίληκοι. Ἔπαιζε φυσαρμόνικα καὶ τραγουδούσαμε κ' οἱ δυό.

Κάθε Κυριακὴ ἐρχότανε στὸ σπίτι μας.

Σὲ λίγο ἡ ἐπισκέψεις του ἔγιναν καθημερινές.

Νόμιζα πὼς ἐρχότανε γιὰ τὴ μουσική, ἐνῶ αὐτὸς ἐρχότανε γιὰ τὴ Ζοζέττα.

Μιὰ μέρα μοῦ λέγει ἡ μητέρα μου.

— Ὁ Μίλιο ζητεῖ τὴν ἀδελφή σου. Πρέπει νὰ φροντίσουμε νὰ μάθουμε γιὰ τὴν οἰκογένειά του, ἀπὸ τὴν Ἰταλία.

Χωρὶς νὰ εἰδοποίησω τὸν Μίλιο πηγαίνω στὸ Σερεζὸλ τὴν πατρίδα του.

Ἤτανε φθινόπωρο. Ὅταν ἐπέστρεψα εἶπα τῆς μητέρας μου :

— Εἶνε μιὰ οἰκογένεια σᾶν τὴ δική μας.

Ἔχει τὴ μητέρα του, μιὰ ἀδελφή, τὴ Μπιάνκα καὶ ἕνα μικρότερο ἀδελφὸ τὸν Ἐμμανουήλ, τὸν ὁποῖο δὲν εἶδα γιατὶ φύλαγε τὰ πρόβατα στὸ βουνό. Ὁ πατέρας τους πέθανε. Δὲν ἔχουν παρὰ μιὰ μικρὴ περιουσία.

— Ἡ περιουσία δὲν μ' ἐλκύει, εἶπε ἡ μητέρα μου, ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐνδιαφέρει εἶνε ἂν εἶνε ἄνθρωποι θρῆσκοι καὶ εὐσεβεῖς.

— Ἄ ! ὅσο γι' αὐτὸ νάσαι ἥσυχη. Αὐτὲς ἡ γυναῖκες ποὺ σοῦ λέγω κάνουν τὸ σταυρό τους πρὶν καὶ μετὰ τὸ φαΐ. Μόλις δοῦν κανένα σταυρὸ ἢ καμμιὰ ἐκκλησία ἀμέσως σταυροκοπιοῦνται.

Μιὰ Κυριακὴ λοιπὸν μετὰ τὴ σοῦπα ποὺ πήραμε μαζὶ στὸ σπίτι βγήκαμε μὲ τὸν Μίλιο στὴν ὁδὸ Μπονεβάλ. Εἶχε νυχτώσει.

Χωρὶς κανένα πρόλογο λέγω τοῦ Μίλιου ξερά: «Παντρέψου τὴν ἀδελφή μου.»

Αὐτὸς γέλασε καὶ μοῦπε ἐπίσης ξερά :

— Ἐξάπαντος, Μισέλ.

Ἔπρεπε νὰ ἀμφιβάλλω γιὰ τὸ γέλοιο του. Μερικὲς μέρες δὲν ἦλθε στὸ σπίτι. Τὸν περίμενα τὴν Πέμπτη, ὕστερα πάλι τὴν Κυριακή, μὰ ὁ Μίλιο δὲν φάνηκε καθόλου. Πῆγα νὰ τὸν ζητήσω στὸ Μπονεβὰλ γιατὶ λυπήθηκα τὴ Ζοζέττα ποὺ ἔκλαιγε. Μοῦπαν πὼς ἔφυγε τὴ Δευτέρα, γιὰ τὴν Ἰταλία. Θὰ ξαναπάγω λοιπόν. Δὲν μὲ φοβίζει τὸ χιόνι ποὺ πέφτει ἄφθονο. Ἡ γῆ ὅμως εἶναι κάτασπρη καὶ εἶναι ἀδύνατο νὰ περάσῃ κανεὶς τὸ βουνό. Ἡ συγκοινωνία ἐξακολουθεῖ μονάχα ἀπὸ τὸ σιδηροδρομικὸ δρόμο τῆς Μοντάν, μὰ ἀπ' ἐκεῖ στοιχίζει πολὺ καὶ χρειάζεται ἀκόμα καὶ διαβατήριο γιὰ τὴ Σερεζόλ.

Ὅλο τὸ χειμῶνα λοιπὸν δὲν μπόρεσα νὰ πάω. Ἄρχιζα νὰ ὑποψιάζουμαι κάτι. Ἡ μητέρα καὶ ἡ Ζοζέττα εἶχαν πάντα κόκκινα μάτια. Ὅταν ἔμειναν μόνες ἔκλαιγαν συχνὰ καὶ μιλοῦσαν μὲ σιγανὴ φωνή. Σὲ λίγο ἡ μητέρα μου ἔπεσε ἄρρωστη. Μιὰ μέρα παρηγγειλε νὰ πάω κοντά της.

— Ἂν πεθάνω φρόντισε γιὰ τὴ Ζοζέττα, μοῦπε.

— Μὰ φυσικά, θὰ φροντίσω.

— Ναί, ἀλλὰ νὰ μὴ τὴ μαλώσῃς. Δὲν ἔχει παρὰ ἐσένα, μονάχα ἐσένα στὸν κόσμο.

— Μὴν ἀνησυχεῖς, μαμά, τῆς εἶπα. Ἡσύχασε, πάντα θἄμαι καλὸς γι' αὐτή.

Καὶ ἡ δυστυχισμένη ἡσύχασε γιὰ πάντα. Ὕστερα κατάλαβα περὶ τίνος πρόκειτο, μὰ δὲ μάλωσα τὴ Ζοζέττα γιατὶ τὸ εἶχα ὑποσχεθεῖ στὴ μητέρα.

Ἀποφάσισα πάλιν τὸ ταξεῖδι γιὰ τὴν Ἰταλία. Τὸ χιόνι δὲν εἶχε λυώσει ἀκόμη. Τρεῖς φορὲς ἀποφάσισα νὰ περάσω τὸ βουνό, τρεῖς φορὲς κινδύνευσα νὰ ταφῶ μέσ' στὸ χιόνι. Τὴν τετάρτη τὸ κατώρθωσα. Στὴ Σερεζὸλ βρῆκα τὶς δυὸ γυναῖκες.

— Ποῦ εἶνε ὁ Μίλιο, τὶς ρώτησα.

— Ἔφυγε νὰ κάνῃ τὴν θητεία του.

— Καὶ ὑπηρετεῖ μακρυὰ ἀπ' ἐδῶ ;

— Ναί πολὺ μακρυά. Στὴ Βερόνα.

— Πρέπει νὰ γυρίσω, εἶπα μὲ θυμό.

— Θαρθῇ τὸν Σεπτέμβριο γιὰ νὰ παντρευθῇ.

— Γιὰ νὰ παντρευθῇ : ρώτησα σαστισμένος.

— Ναί θὰ πάρῃ τὴν Καρλόττα Μόντι, ποὺ εἶνε καμαριέρα στὸ ξενοδοχεῖο Μπελλαγκράντα.

— Δὲ θὰ πάρῃ τὴν Καρλόττα Μόντι ! φώναξα μὲ θυμό.

Ἐξήγησα στὶς δυὸ γυναῖκες πὼς ἡ ἀδελφή μου Ζοζέττα δὲ θ' ἀργοῦσε νὰ γίνῃ μητέρα καὶ ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ τὴν πάρῃ ὁ Μίλιο.

Μητέρα καὶ κόρη ἀρχίσαν νὰ κλαῖνε νὰ φωνάζουν καὶ νὰ λέγουν :

— Καὶ ἡ Καρλόττα τὸ ἴδιο. Καὶ ὁ πατέρας της εἶνε θυμωμένος.

— Καλά,τοὺς εἶπα, θὰ ξανάλθω. Μὰ ὁ Μίλιο ποτὲ δὲν θὰ πάρῃ τὴν Καρλόττα. Πρέπει νὰ πάρῃ τὴν Ζοζέττα.

Συμφώνησαν μαζί μου γιατὶ φυσικὰ ἡ Καρλόττα, ὅπως μοῦπαν, δὲν ἦταν καλῆς διαγωγῆς. Μὰ ἔτρεμαν μπρὸς στὸν Μίλιο, καὶ αὐτὸς ἔτρεμε μπρὸς στὸν πατέρα τῆς Καρλόττας.

Ἐπὶ τέλους ἔμαθα τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τοῦ Μίλιου μ' αὐτὴ τὴν Καρλόττα. Ξαναπέρασα στὴν Ἰταλία. Ὅταν ἡ δυὸ γυναῖκες εἶδαν τὴ σκιά μου μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τους κατὰ τὶς τρεῖς τὸ ἀτόγευμα ἔτρεξαν μὲ τὰ χέρια σηκωμένα.

— Μή, γιὰ ὄνομα τοῦ θεοῦ, μὴ μπαίνεις μέσα, μὴν ἔρχεσαι. Εἶνε ὁ Μίλιο.

Μὰ ἐγὼ δὲν τὶς ἄκουσα καὶ μπῆκα. Ὁ Μίλιο ἦταν στὸ μεγάλο δωμάτιο. Ἔτρωγε ψωμὶ καὶ τυρὶ πίνοντας κρασί.

Ὅταν μ' εἶδε ἀντίκρυ του θέλησε νὰ γελάσῃ καὶ νὰ ἀστειευθῇ μαζί μου.

— Κάθησε ἐδῶ, μοῦπε γελῶντας, φάγε καὶ πιὲ σᾶν στὸ σπίτι σου.

— Ναί,τοῦπα, σὺ ἔφαγες καὶ ἤπιες πολλὲς φορὲς στὸ σπίτι μου. Πλάγιασες μάλιστα.

Ἔλα ἄσε αὐτὰ καὶ σήκω τώρα νὰ πᾶμε.

— Γιὰ ποῦ ;

— Στὴ Σαβοΐα γιὰ νὰ παντρευθῇς τὴν Ζοζέττα καὶ νὰ γνωρίσῃς τὸ μικρό.

— Ἄ ! Ἔχει καὶ μικρό ; εἶπε ἀδιάφορα.

Καὶ τίνος εἶνε ;

— Πρόσεχε, Μίλιο, εἶπα μὲ θυμό, κρόσεχε. Δὲν θέλω οὔτε μιὰ λέξι περισσότερο γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἡ Ζοζέττα Καλὶς δὲν εἶνε Καρλόττα Μόντι.

Ἀπ' τὰ μάτια μου κατάλαβε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ ἐπιμένῃ περισσότερο καὶ σκέφθηκε ἄλλο ἐμπόδιο καὶ μοῦ ἔδειξε τὴ στρατιωτική στολή του.

— Ἂν πάγω στὴ Σαβοΐα, εἶπε, θὰ λιποτακτήσω, θὰ μὲ πιάσουν γιὰ λιποτάκτη.

— Ἂν δὲν ἔρθῃς σὺ ἐκεῖ, θἄρθῃ αὐτή, θὰ τὴ φέρω ἀπ' τὸ βουνό.

— Δὲν μπορῶ νἄχω δύο γυναῖκες, εἶπε μὲ τὴν ἴδια ἀδιαφορία.

— Δὲν θἄχῃς παρὰ μιά, Μίλιο, μιὰ καλὴ γυναικούλα.

— Αὔριο ὅμως παντρεύομαι μὲ τὴν Καρλόττα.

— Δὲ θὰ τὴν πάρῃς, ἐπέμενα.

— Μὰ ἀφοῦ ἔχει δημοσιευθῇ ἡ ἀπόφασις τοῦ γάμου ;

— Ἡ ἀπόφασις δὲν εἶνε ἱεροτελεστία. Δὲ θὰ πᾷς αὔριο.

Δὲν μ' ἀπίντησε, παρὰ ἄρχισε νὰ μὲ κοροϊδεύῃ. Πῆρε τὴν φυσαρμόνικα γιὰ νὰ συνοδεύσῃ τὸ τραγούδι μου, ὅπως ἔκανε ἄλλοτε. Ἄρπαξα τὸ ὄργανο ἀπ' τὰ χέρια του καὶ τὸ πέταξα στὰ μοῦτρα του.

— Ἄκουσε, Μίλιο, τοῦπα, ἂν δὲν πάρῃς τὴ Ζοζέττα, θὰ λογαριαστῆς μαζί μου.

— Ποῦ ;

— Στὸ μονοπάτι τοῦ Κάρρο. Διάλεξα καλὸ μέρος. Κοντὰ στὴ Μαντέττα, εἶνε δύο βράχοι ποὺ ἀπέχουν πενῆντα μέτρα ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο. Θὰ πάρῃς τὸ ὅπλο σου, ἔχω τὸ δικό μου, θὰ τραβήξωμε καὶ οἱ δύο καὶ ὁ θεὸς θὰ μᾶς κρίνῃ.

Ἔκαμε ἕνα μορφασμό. Δὲν κατάλαβα ἂν ὁ μορφασμὸς αὐτὸς ἔκρυβε φόβο ἢ γενναιότητα.

— Αὐτὸ εἶνε μιὰ ἰδέα, μιὰ σκέψι, μοῦπε. Καὶ γιὰ πότε αὐτὴ ἡ ἄσκησις ;

— Ἀπόψε. Μᾶς χρειάζεται μιὰ ὥρα γιὰ ν' ἀνεβοῦμε.

— Ἔ ! καλά, περίμενέ με στὸ μονοπάτι θἀρθῶ νὰ σὲ βρῶ. Καὶ ἔτσι θὰ τελειώσουν ὅλα.

Πῆγα στὸ μονοπάτι, τὸν περίμενα. Δὲν ἦλθε. Ἔπρεπε νὰ τὸ προβλέψω. Ξαναπῆγα στὸ σπίτι του, εἶχε νυχτώσει.

— Ποῦ εἶνε ὁ Μίλιο ;

— Ποῦ θέλεις νάναι, Μισέλ. Πῆγε στὴς Καρλόττας, Μισέλ,καϋμένε Μισέλ. Ἀφησέ τον ἤτυχο, θὰ μᾶς φέρῃ καὶ ἄλλη δυστυχία καὶ ντροπή.

Δὲν ἤξερα τί νὰ κάμω, νὰ τὶς ἀκούσω ἢ ὄχι. Μὰ δὲν ἐπρόκειτο μονάχα γιὰ τὸν ἄνδρα τῆς Ζοζέττας,ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ παιδί τοῦ αἴσχους. Ζήτησα τὸ σπίτι τῆς Καρλόττας στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς Σερεζόλ. Ἦταν φωτισμένο ἀπ' τὸ παράθυρο διέκρινα τὸ ἐσωτερικό του.

Ἐπάνω στὸ τραπέζι μποτίλλιες μὲ κρασί, ποτήρια, μεζέδες καὶ γύρω στὸ τραπέζι μιὰ μεγάλη παρέα διασκέδαζε. Ὁ Μίλιο ἔπαιζε τὴ φυσαρμόνικά του καὶ ἡ Καρλόττα χόρευε. Δὲν ἤξεραν φυσικὰ πὼς βρίσκομαι ἔξω καὶ τοὺς βλέπω καὶ δὲν προσπαθοῦσαν νὰ κρύψουν τίποτε. Δὲν ἤξεραν μάλιστα καὶ πὼς ὁ Μίλιο ἦταν καταδικασμένος.

Τὸ ὡρολόγι τοῦ χωριοῦ χτύπησε τὰ μεσάνυχτα. Τότε ὁ Μίλιο βγῆκε. Τὸν ἄρπαξα ἀπ' τὸ χέρι στὰ σκοτεινά.

Φοβήθηκε ἀπὸ μένα, μὰ περισσότερο φοβήθηκε ἀπ' τὸ σπίτι

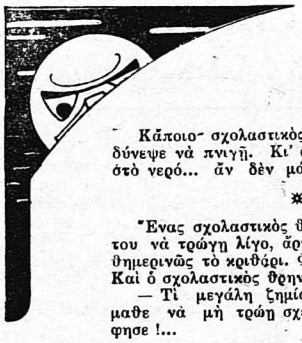

ΑΡΧΑΙΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΑΣΤΕΙΑ ΙΕΡΟΚΛΕΟΥΣ

(Ὁ Ἱεροκλῆς, Πλατωνικὸς φιλόσοφος, ἔζησε στὴν Ἀλεξάνδρεια τὴν περίοδο τῆς καταπτώσεως).

Κάποιος σχολαστικὸς ἐκεῖ ποὺ κολυμποῦσε κινδύνευε νὰ πνιγῆ. Κι' ὡρκίστηκε νὰ μὴ ξαναμπῆ στὸ νερό... ἂν δὲν μάθη πρῶτα κολύμπι!

***

Ἕνας σχολαστικὸς θέλοντας νὰ μάθη τὸ ἄλογό του νὰ τρώγη λίγο, ἄρχισε νὰ τοῦ λιγοστεύη καθημερινῶς τὸ κριθάρι. Φυσικὰ τὸ ἄλογο ἐψόφησε. Καὶ ὁ σχολαστικὸς θρηνῶν ἔλεγε:

— Τί μεγάλη ζημία ποῦπαθα! Τώρα ποῦμαθε νὰ μὴ τρώη σχεδὸν καθόλου, τώρα ψόφησε!...

***

Κάποιος σχολαστικὸς ἀγόρασε σπίτι. Θέλοντας δὲ νὰ μάθη ἂν τοῦ ἀξίζει τέτοιο κτίριο, βγῆκε στὸ παράθυρο καὶ ρωτοῦσε ἂν τοῦ πηγαίνη!

***

Κάποιος σχολαστικὸς εἶδε στ' ὄνειρό του πὼς πάτησε ἕνα καρφὶ καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα βγῆκε στὸν δρόμο κουτσαίνοντας. Ἕνας ἄλλος σχολαστικὸς ποὺ τὸν συνάντησε κ' ἔμαθε τί τοῦ συνέβη τοῦ εἶπε:

— Μά, καϋμένε καὶ σύ, γιατὶ κοιμᾶσαι ξυπόλητος;...

***

Ἕνας σχολαστικὸς εἶδε στὸ δρόμο τὸν γιατρό του καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα τοῖχο. Κάποιος τὸν ρώτησε γιατὶ τὸ κάνει αὐτὸ κι' ὁ σχολαστικὸς ἀπάντησε:

—Ἔχω καιρὸ ν' ἀρρωστήσω καὶ ντρέπουμαι νὰ τὸν δῶ!...

***

Κάποιος σχολαστικὸς γέμισε τὸ πιθάρι του μὲ κρασὶ καὶ τὸ σφράγισε. Ὁ δοῦλος του ὅμως τὸ τρύτηνεν ἀπὸ κάτω καὶ ἔπινε κάθε τόσο ὅταν διψοῦσε. Ὅταν ὁ σχολαστικὸς τὸ ξανάνοιξε καὶ εἶδε πὼς τὸ κρασὶ ἔλλειπε, δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη πὼς ἔγινε ἡ κλοπή. Κάποιος ποὔτυχεν ἐκεῖ τοῦ εἶπε τότε:

— Δὲν κυττᾶς μήπως σοῦ τ' ἄνοιξαν καὶ τὸ ἔπιναν ἀπὸ κάτω;

Καὶ ὁ σχολαστικὸς ἀπάντησε:

—Ἀμαθέστατε, δὲν βλέπεις ὅτι δὲν λείπει ἀπὸ κάτω, ἀλλὰ ἀπὸ πάνω;

***

Ἕνας σχολαστικὸς βλέποντας σ' ἕνα δένδρο πολλὰ σπουργίτια, ἔστρωσεν ἀπὸ κάτω ἕνα πανὶ κι' ἄρχισε νὰ κουνάη τὸν κορμὸ γιὰ νὰ πέσουν νὰ τὰ μαζέψη!...

***

Σχολαστικὸς σχολαστικὸν συναντήσας τοῦ εἶπε:

— Μωρὲ, ἐγὼ ἔμαθα πῶς πέθανες;

— Καὶ δὲν μὲ βλέπεις ζωντανόν;

τοῦ εἶπε ἐκεῖνος.

— Δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία αὐτό, ἀποκρίθηκεν ὁ σχολαστικός, γιατὶ ἐκεῖνος ποὺ μοῦ τὸ εἶπε εἶναι πειὸ ἀξιόπιστος ἀπὸ σένα!...

***

Σχολαστικὸς μαθὼν ὅτι ὁ κόρακας ζῆ ὑτὲρ τὰ διακόσια χρόνια, ἀγόρασε ἕνα κοράκι καὶ τὸ ἔτρεφε... γιὰ νὰ δῆ ἂν εἶνε ἀλήθεια!...

(Ἔκδοσις Λειψίας 1789)

ΑΠΟ ΤΑ ΣΠΑΝΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ποιὸς δὲν γνωρίζει, ποιός δὲν θυμᾶται, τὸν Ἕλληνα ἰατρὸν τοῦ τρομεροῦ Ἀλῆ Πασσὰ τῶν Ἰωαννίνων τὸν συμπαθῆ καὶ καλοκάγαθον Μάνθον Ἰωάννου; Ὅποια σχετικὴ ἱστορία νὰ διαβάσετε θὰ τὸν βρῆτε μέσα. Ὁ Μάνθος Ἰωάννου ὑπῆρξεν ἀπὸ τοὺς ὠφελήσαντας μεγάλως τοὺς συμπατριώτας του Ἕλληνας, πλησίον τοῦ θηριώδους Ἀλῆ παραμένων ὡς ἰατρὸς αὐτοῦ. Ἦτο ἐπιστήμων ἀλλὰ ἦτο καὶ λόγιος. Σὺν τοῖς ἄλλοις ἔχει συγγράψει εἰς στίχους καὶ τὴν «Συμφορὰν καὶ αἰχμαλωσίαν Μωρέως — μὲ προσθήκη, καὶ ἄλλων ἀξιολόγων ὑποθέσεων». Ἀπὸ τὸ σπάνιο καὶ λησιονημένο αὐτὸ βιβλίο ἀντιγράφουμε τὸ κάτωθι ποίημα τοῦ Μάνθου Ἰωάννου, «Περὶ Γυναικῶν». Εἶνε ἀφελέστατο, ἁπλοϊκό, ἀλλὰ γι' αὐτὸ καὶ χαρτομένο.

Μὴ στὸν ἐχθρό σου ἀνταμοιβὴ θέλῃς νὰ ἐπι-
[στρέψῃς,
Μήτε ποτὲ τῆς Γυναικὸς τὰ λόγια νὰ πιστέ-
[ψῃς.
Τοῦ ἐχθροῦ σου μὴν ἐμπιστευθῇς τὰ λόγιαποὺ σοῦ λέγει.
Ἀλλὰ μήτε τῆς Γυναικός, ποὺ σοῦ μιλεῖ καὶ κλαίγει.
Εἰς σὲ γυναῖκες πονηραῖς πάντα τὰ δάκρυα τρέχουν,
Καὶ ὅσοι νὰ μὴν γελαστοῦν ἀπταύταις νὰ ἀπέχουν.
Μετὰ δακρύων φαίνεται τὸν ἄνδρα ν' ἀγαπάῃ,
Μὰ νὰ ἐδύνοντον σὰν τὴν ὀχιὰ νὰ τὸν ἐφάῃ.
Πανταχοῦ τὰ σύγερφα συνήθεια εἶιε νὰ βρέχουν,
Καὶ τῆς Γυναικὸς τὰ δάκρυα τόσον εὐκολα νὰ τρέχουν.
Τῆς Γυναικὸς τὰ δάκρυα τὴν φώκια παρομοιάζει,
Εὑρίσκει ἀνιμένον ἄνθρωπον στὴν ἄκρη τὸν εὐγάζει.
Τὸν βρίσκει εἰς τὴν θ λασσαν ἀπανωθιὸ καὶ πλέγει,
Καὶ τὸν εὐγάζει εἰς τὴν γῆν καὶ κάθεται καὶ κλαίγει.
Δὲν τὸν ἐκλαίγει διὰ καλό, γιὰ νὰ τὸν ὠφελάγῃ,
Μὰ κλαίγει καὶ ὀδύρεται πὼς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν φάγῃ,
Καὶ ὅπου στάξει τὸ δίκρυ της ὅλο τὸ κορμί του λυώνει,
Καὶ ἀρχινάει καὶ τρώγει του ὅσο ποὺ τελειώνει.
Ἔτζ' εἶνε καὶ τῆς γυναικὸς τὰ δάκρυα δολωμένα.
Μὲ πονηρία δολερὴ πλανέβει τὸν καθ' ἕνα.
Ἡ γυναῖκα τὴν ἀλεποῦ στὴν πονηριὰ ὁμοιάσει,
Μὲ πᾶσα λόγια πονηρὰ τὸν ἄνδρα νὰ γελάσῃ.
Ὡς τὸ ψάρι δὲν δύνεται στὴν γῆν νὰ περπατήσῃ,
Μήτε ἡ γυναῖκα ἡ κακὴ τὴν γνώμην της ν' ἀγήσῃ.
Ὀχιὰ ἡ φαρμακερὴ τὸν ἄνθρωπον νὰ φάγῃ,
Μὰ ἀπὸ γυναῖκα πονηρὰ ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάγῃ.
Κάλλια νὰ ἐνεμπιστευθῇς τὰ πλέον κακὰ θηρία,
Παρὰ ποτὲ τῆς γυναικὸς τὴν καθαρὴ καρδία.
Θολὸ ποτάμι ἄπεχε, καὶ τὴν φωτιὰ ἀναμμένη,
Καὶ τὴν γυναῖκα τὴν κακὴ ὅν τὰναι θυμωμένη.
Καὶ τὰ θεριὰ τ' ἀνήμερα ἄνθρωπος νὰ μερώσῃ,
Μὰ τὴν γυναῖκα τὴν κακὴ οὐδεὶς νὰ ταπεινώσῃ.
Τὰ τρία παρομοιάζουνται ὅμοια στὴν κακία,
Μὰ περισσότερο τῆς γυναικὸς νὰ λαβῇ ἐξουσία.
Ὅτι μὲ τὸ πολὺ νερὸ τὴν φλόγα τὴν ἐσβύνει,
Μὰ ἡ γυναῖκα ἡ κακὴ τὴν γνώμη δὲν ἀφίνει,
Ἂν ἐξουσία ἐλάμβανε τὸν ἄνδρα νὰ ὁρίσῃ,
Ξυπόλυτον τὸν ἔβανε παλιούρια ν' ἀλωνίσῃ.
Εἰς πᾶν τόπον τὸ λοιπὸν καλλια κακὴ φωτία,
Παρὰ γυναῖκα πονηρὰ νὰ λάβῃ ἀφεντία.
Πᾶσα γυναῖκα φυσικὰ λίγ' ἐξουσία νὰ πάρῃ,
Τὴν βλέπεις καὶ θυμώνεται σὰν τὸ κακὸ λιοντάρι.
Μὰ ἡ νατούρα δὲν εἶνε κανεὶς νὰ τὴν φοβᾶται,
Ὡς ἄνθρωπον ξαρμάτωτον τὴν νύκτα νὰ κοιμᾶται.
Τὸν Γαΐδαρον τὸν ἔδυσαν λεονταριοῦ δερμᾶται,
Μὰ τὴν φύσιν του δὲν δύνεται κανεὶς νὰ τὴν φοβᾶται.
Γιὰ αὐτὸ ὁ Θεὸς δὲν ἔδωσε ἡ γυναῖκες νὰ ὁρίσουν,
Ὅτι ποτὲ συμβούλιο δὲν δύνουνται νὰ κρατήσουν.
Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ κόσκινο νερὸ νὰ κουβαλίσῃ,
Μὰ γυναικὸς δὲν δύνεται συμβούλιον νὰ δουρήσῃ.
Τῶν γυναικῶν ἡ συμβουλή, καὶ ἡ ὀρσοιὰ τὸν Μαΐ,
Εὐθὺς ὁ ἥλιος ποὺ τὴν ἰδῇ χάνεται καὶ πάει.
Ἡ γυναῖκα φυσικὰ ὁμοιάζει τὸ παγῶνι,
Κοιτάζει τὰ ποδάρια του, καὶ τὸ κορμί του λυώνει.
Πᾶσα μία φαίνεται, ἄλλη δὲν τὴν ὁμοιάζει,
Μ' ὄντας ἰδῇ εὐμορφότερη, τότες ἀναστενάζει.

*

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ γνώμη τοῦ Μάγερμπερ

Μία χορεύτρια, ὅταν ἔγεινε τραγωδὸς ἐπῆγε μιὰ μέρα στὸν Μάγερμπερ νὰ ζητήση τὴ γνώμη του.

Ἀφοῦ ἡ ἠθοποιὸς χόρευσε καὶ ἐτραγούδησε κατὰ προτροπὴν τοῦ Μάγερμπερ, ἐρώτησε:

—Δοιδόν, ἀγαπητὲ διδάσκαλε, μ τορῶ ν'ἀκούσω τὴν κρίσιν σας;

— Ἐὰν τὸ διατάσσετε κυρία μου, εὐχαρίστως. Ὡς τραγωδὸς χορεύετε καλὰ καὶ ὡς χορεύτρια δὲν τραγουδεῖτε ἄσχημα.

Μετάφρ. Φρανς Μ. Πικκῆ

ποὺ ἔβγαινε.

— Σιωπή! μοῦπε σιγά. Ὄχι θόρυβο καὶ φασαρία.

Δὲν ξέρω γιατὶ τὸν ἄκουσα καὶ συνέχισα σιγανά:

— Δὲν ἤλθες νὰ μὲ βρῆς στὸ μονοπάτι τοῦ Κάρρω.

— Ὄχι.

— Γιατί;

— Νόμιζα πὼς ἀστειεύεσαι.

— Δὲν ἀστειεύονται μὲ τὰ ὅπλα, Μίλιο.

Ἂν αὔριο ξαναπάρης τὸν δρόμο ποὺ πηγαίνεις στῆς Καρλόττας, εἶσαι πεθαμένος, ξέρε το. Σὲ προειδοποιῶ.

Τί ἔγινε τὴν ἄλλη μέρα;

— Ἀπλούστατα. Πῆρα τὰ ὅπλο τοῦ πατέρα μου καὶ πῆγα στὸ δρόμο ποὺ πηγαίνει στὸ σπίτι τῆς Καρλόττας. Ὅταν εἶδα τὸν Μίλιο νὰ φαίνεται μὲ ἕνα φίλο του φώναξα «Ἄλτ!» Τὸν εἶχα προειδοποιήσει.

Ἤξερε περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ἀντὶ νὰ φύγη πρὸς τὰ πίσω, ἔτρεξε ἔμπρός.

Τὸν σημάδεψα στὸ κεφάλι. Τράβηξα. Τὸν χτύπησα! Δὲν ξανακινήθηκε..
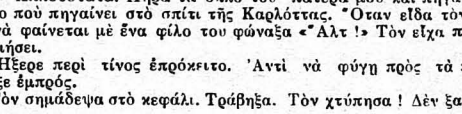
Μετάφρ. Ε. Μ.